

[Ingomar Petersen.]

kunne udbetale de syge medlemmer sygedagpenge ude over varighedsperioden efter sygesikringsloven. Ja men det kunne de ikke i andre fagforeninger f. eks. SID. Og hvad gjorde de? De lokkede medlemmer fra andre fagforeninger, bl. a. pedellerne på de små skoler rundt omkring, over i Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse, for her var det meget billigere at være, og her kunne de give lidt mere end de andre. Men betale nogle penge ind i solidaritet med de andre fagforeningskasser, nej tak, det gjorde man ikke.

Så opdager man pludselig, at nu er den gal. Man har vel, så vidt jeg kan se af bemærkningerne, haft et underskud i det nævnte år på ca. 20 mill. kr., og det er nogenlunde den difference, som man vel egentlig skulle have indbetalt på solidaritetens alter sammen med de andre. Så foreslår ministeren, at det ser man helt væk fra. Nej, nu laver man med tilbagevirkende kraft en statsanerkendelse.

Jeg er enig med ministeren i, at vi skal have problemet løst, men det skal ikke løses ved at sløjfe § 80. Den er nemlig fornuftig, og den vil være yderst fornuftig, når vi igen når tilbage i en situation, hvor vi har fuld beskæftigelse i dette land.

Skal man hjælpe på en eller anden måde, så skal der hjælpes, så udgiften for det offentlige bliver mindst mulig, og man kan stille sig det spørgsmål: var det ikke rimeligt, at de penge, man ikke har indbetalt, de 20 mill. kr., kom man til at indbetale for at få en statsanerkendelse igen? Jeg siger ikke, at de skal indbetales lige med det samme, jeg har ikke noget imod en afdragsordning. Men de er 62.000 medlemmer, og da det drejer sig om 20 mill. kr., er det 322 kr. i et år. Det er det, det drejer sig om. Det er knap 1 krone om dagen. Om de så så galt skulle afdrage dem på 2 år, ville jeg også på mit partis vegne være forhandlingsvillig, men noget skal de betale. Man skal ikke på den måde kunne sætte sig ud over solidariteten med den danske fagbevægelse. Det vil det radikale venstre ikke være med til.

Vi vil under udvalgsarbejdet være villige til at drøfte en løsning på problemet, men den løsning, som arbejdsministeren her foreslår, kan vi ikke umiddelbart gå med til.

Ninn-Hansen (KF):

Hr. Brøndsted indledte med ligesom at ville give os nogle oplysninger om de interne forhandlinger blandt septemberforligets parter. Det var, som om hr. Brøndsted ville sige, at der ikke er flere til stede, end at vi såmænd godt kan afsløre alle hemmeligheder, og det ville da være interessant.

Jeg er ikke helt klar over, om det er et slagsmål, alle kan deltage i, de forhandlinger, der føres, men vil blot sige, at dette at statsministeren har sagt, at tavlen skulle viskes ren, det vedrører vel hele spørgsmålet om, hvorvidt der skal komme nye udgiftslove. Det, vi så kan drøfte i forbindelse med dette, er: betyder dette lovforslag nye udgifter, eller kommer udgifterne alligevel? Jeg kan da ikke se andet — og så kan man ellers fortsætte solidaritetssnakken lige så meget, man vil — end at den mulighed, hr. Otto Mørch omtalte, nemlig at man i forskellige grupper kan danne en arbejdsløshedskasse og så med det samme gå hen og få statsanerkendelse og -bidrag, kan man gennemføre. Det har altså ikke så forfærdelig meget med økonomien at gøre eller med spørgsmålet om besparelser, synes jeg da.

Man kan selvfølgelig hævde — og det er vel det, der har ligget i en del ordførertaler — at nu ligger de altså, som de har redet, i kommunalarbejderforbundet. Nu kommer det an på, hvem man mener med „de“. For det første kan man vel nok sige, at siden 1967 er der noget, der har ændret sig, som det fremgår af bemærkningerne. Der var dengang andre ansættelsesformer hos det offentlige. Efter den tid er der betydelig flere, der er ansat på overenskomst end som tjenestemænd. Der er jo også sket ændringer med hensyn til forsikring for deltidsansættelse. Dengang havde man jo den efter min mening mærkelige ordning, at de, der havde deltidsarbejde — og det er jo ofte kvindelige ansatte, der har det — altså ikke kunne gå ind under en forsikringsordning. Det har ændret sig, og dermed har grundlaget for afstemningen vel også ændret sig.

Men det helt afgørende er vel at få undersøgt dette spørgsmål: ja men hvis man alligevel skal tænke på de medlemmer, der er i dag, og ikke dem, der var for 9 år siden, og de har et ønske om at have en arbejdsløshedskasse, på samme måde som andre har